

Po dlouhé odmlce je tu opět Váš oblíbený plátek!

Po více než půl roce se Vám opět do ruky dostává LGSpravodaj, tento originální, nenahraditelný a nenapodobitelný věstník klubu LGS. A co je nového ? Víc než dost !

Multimiliardář A.J.Rockefeller vypsál konkurz na dobrodruhy, kteří pro něj shromáždí drahocenné artefakty, které postrádá ve své sbírce. Jelikož v této sbírce vlastní také slavnou zakládací listinu LGS, museli jsme se konkurzu zúčastnit, abychom ji získali z rukou tohoto nechutně prachatého nedouka. Podařilo se, a po víkendové zkoušce v Apalačských horách, poblíž města jménem

Tanwald, jsme byli (jak jinak) vyhodnoceni jako nejlepší.

Od té doby hromadíme pro Rockefellera jeden artefakt za druhým – svitek z knihy mrtvých faraona Ramesse IV., jež získala družina nazývaná Demoliční četa; šém ze slavného Golema, který získala kupodivu táž družina; a nejnověji i tradiční masku jednoho maorského kmene, kterou na Havajských ostrovech našla družina Ranařů. Artefaktem, který nyní hledáme je rybářský prsten Jana Pavla II. Toto sekretní pečeti dlo mělo být po smrti papežově zničeno, avšak některé okolnosti naznačují, že tomu tak možná není... nechme se překvapit.

Ale nyní již k té slavnostní chvíli, která právě nastává. Toto číslo vyšlo díky článku velmi netradičního, avšak velmi vítaného přispěvatele. Oplývá skautským duchem a jakýmsi tajuplným vnitřním světlem, které jakoby prozáří temnotu všude, kam přijde. Určitě jste netrpeliví, dobrá, přesvědčete se sami:

Betlémské světlo pohledem Petrolejky (22.12.2006)

Ach! Po spoustě dní jsem byla opět vytažena ze smradlavé skříně. Nevěděla jsem co se děje, ale brzy jsem z hovoru pochopila, že budu přenášet betlémské světlo. Můj majitel Martin do mě nalil petrolej, zabalil mě do igelitu a vložil do batohu. Vyrazili jsem na cestu. Ovšem hned na začátku ten řouma (Martin) otočil batoh vzhůru nohama, takže mi vytekl petrolej z petrolejové komůrky a všude kolem to začalo strašlivě páchnout. Jeli jsme asi půl hodiny, pak to se mnou začalo hrozně házet. Asi jsme někde jeli autem. Když mě vyndal byla jsem v městské knihovně a tam mě zapálili. Dojeli jsme tím autem na místo kterému říkali Pražský hrad.

Donesli mě ke skupině skautíků, kde si ode mě měli připálit ostatní. Jenže jsem byla dána do větru a tudíž jsem zhasla, naštěstí mě zase brzy zapálili. Vešli jsme do kostela a sledovali co se tam děje. Nějací chlápci (říkali jim rozhlasáci) předali světlo jistému panu kardinálovi Vlkovi. Pak tam ještě hovořila nějaká paní Kausová, Krausová nebo Klausová, alespoň tak nějak to znělo. Nakonec měl proslov Pavel z Brém a dokonce se přitom usmíval. Z toho by si měl vzít Martin příklad, ten byl totiž celou dobu naštvanej, a to jel jenom ze Žižkova, jsem zvědavá co by dělal, kdyby měl jet jako Pavel až Brém.

Vyšli jsme z kostela a na mě čekal nemilý šok. Martin mě totiž dal člověku jehož jméno neznám, protože jedni mu říkali Emil druhí zas Pavel. Ale jedno vím jistě vypadal fakt odpudivě, skoro jak Polednice z Kytice (to je knížka s níž jsem sdílela místo v Martinově batohu). Nemohla jsem uvěřit tomu že se mě Martin zbavil a dal mě takovému škaredovi, bylo mi do breku. Takže vám neřeknu co se mnou bylo dál, jestli mé světlo někde odnesli. Ale jestli o mně něco víte tak napište na martinovapetrolejka@atlas.cz.

Martinova Petrolejka

Někteří členové LGS a Pavel z Brém